

Pěkně pozdravuji!

*Za duši všeho — také se dá říci motor — co se kolem veslování v Třeboni v letech třicátých dělo, je dodnes považován Ing. Karel PERLHEFTER (1898), jednatel VOSK Třeboň 1884 v té době. Jistě právem, o tom jsme se přesvědčili právě před rokem při pražském setkání, kdy jsme zasedli ke kavárenskému stolku s mužem na svůj věk nejen velmi čilým, ale i duchaplným, jemuž rozpo-
mínat se na Třeboň a veslaře bylo zřejmě potěchou.*

— Čas neúprosně pospíchá a snadno dokáže mnohé z paměti setřít, umazat, zapomenout. Avšak na Třeboň a na veslování zapomenout nelze. A jsem moc rád a vděčen, že si na mne třeboňští veslaři vzpomněli. K jubileu ze srdce blahopřeji s tím, aby hodně úspěchů dosáhli i v budoucnu. Koho by napadlo, že na Světě vyrostou olympijští vítězové?

Naše začátky byly dost romantické, veslování nám bylo spíše zábavou, rozptýlením, neměli jsme žádné sportovní ambice. Já jsem si vesla oblíbil při studiu na zemědělské škole v Táboře. To byl ústav velmi renomovaný. Agrochemii vyučoval asistent Ing. Brodil, nadšený veslař tamnějšího VK Jordán. Kdykoliv byla příležitost zval nás do loděnice a zaučoval trpělivě veslařskému kumštu. Po druhé státnici v Praze jsem nastoupil v Třeboni, záměrně, v rybářství byla lepší možnost k služebnímu postupu. To bylo v roce 1930 a poprvé jsem uviděl Svět a hned jsem prudce zatoužil projet se po jeho hladině. To přání se mi splnilo, složili jsme se s přítelem Otakarem Hlaváčkem a zakoupili závodní plátový skul s kormidlem. Kormidelníkem mně byla moje paní, tehdy vyučovala na třeboňském gymnáziu. A na rybníku jsme byli snad denně. Tak tedy začínalo veslování v Třeboni, byly to spíše zábavné, společenské projíždky, než nějaké záměrné posilování, sportovní trénink. Ale brzy jsme se seznámili s veslaři z Tábora a Jindřichova Hradce a navázali i kontakty s pražskými veslaři. Všichni chválili Svět, záviděli nám jaké podmínky pro veslování máme a povedlo se jim nám nasadit brouka — založte veslařský oddíl! Největším a nejnadšenějším obdivovatelem Třeboně byl dr. Josef Kalibera z pražského VK Blesk, velký propagátor veslařského sportu a redaktor odborného časopisu „Vodní sporty“. Stali jsme se přáteli a upřímně přiznávám, že to byl on, jenž byl vlastně duchovním otcem myšlenky využít Svět k pořádání velkých veslařských regat i s mezinárodní účastí. A já se naučil vidět náš rybník jeho očima.

S pomocí pražských přátel uspořádali jsme propagační večer, kde nám funkcionáři Svazu veslařů předvedli náborový film a sérii diapositivů, vysvětlili otázky organizační, technické i sportovní a o pár týdnů později jsme již na Světě uspořádali I. Propagační veslařské závody. To byl rok 1932. Povedlo se, zájem byl, do nové loděnice se scházeli první zájemci, secvičovaly se posádky.

A o dva roky později jsme si již troufli na mezinárodní veslařskou regatu, které se zúčastnilo 11 veslařských klubů a z toho byla většina z — Vídně! Na podnět Kaliberův jsem se tam rozjel, navštívil vodním sportům vyhrazené rameno Dunaje — Alte Donau, kde byla loděnice vedle loděnice, a osobně jsem pozval

jednotlivé kluby na regatu do Třeboně. Nakonec z toho vyrostlo srdečné sportovní přátelství, které přetrvalo i válku. I z Lince k nám jezdili veslaři!

Vyvrcholením každé regaty byla večerní slavnost — Benátská noc! K tomu se připravovala celá Třeboň, lidé dávno napřed lepili doma papírové lampióny — stovky, tisíce jich určitě bývalo — ty byly zavěšeny v korunách dubů na hrázi, na březích a na hladině plály bengálské ohně, na Ostende byla instalována odpalovací rampa pro rachejtly, po rybníku křižovaly osvětlené lodky, prostě byla to veliká lidová událost. Koncertovala hudba, tančilo se, do města se sjel celý kraj.

Zajímavé bylo, že treboňská regata se stala pro Vídeň a později i pro švýcarské veslaře velmi atraktivním cílem, kdežto pro Prahu to nebyly zdaleka tak zajímavé závody. Ovšem hrály tu svou roli i důvody hospodářské — náklady na dopravu! A my jsme postrádali takový lodní park, abychom mohli lodě startujícím půjčovat. Přitažlivost viděli zahraniční účastníci v pestrém programu a celém uspořádání regaty. A mám dojem, že ta Benátská noc hrála také významnou roli...

Troufili jsme si na podnik, jaký předtím neměl u nás obdoby. A přitom jsme neměli jakékoliv zkušenosti z podobných, ani organizační a ani sportovně-technické. Měli jsme však nezměrně obětavý kolektiv, prakticky se připrav zúčastnilo celé město. Nikdo nestál se založenými rukama, všichni byli plni ochoty pomoci. A znovu připomínám velkého podílu, jaký na tom všem měl dr. Kalibera. Nebylo jedině návštěvy mojí v Praze a jeho v Třeboni, abychom spolu neztráвили pár hodin v zamyšlení — jak na to, co je ještě třeba, kam a na koho se obrátit? Měl velké zkušenosti, znal, věděl. A byl to opravdový přítel, zamilovaný do veslařského sportu a — Světa. To považuji za správné při padesátiletém jubileu připomenout.

Tehdy Třeboň ještě neměla veslařské šampióny, začínali jsme. Přesto však i naše cíle byly vysoké, odvážné. Dosáhli jsme je, snažili jsme se vytvořit pro město a spoluobčany něco nového, dokonalého. Tím byly naše regaty. A je krásné, že jsme našli pokračovatele, kteří Třeboň proslavili ve světě s vesly v rukou.

Pěkně pozdravuji!

Ing. KAREL PERLHEFTER.